

SLOVENSKI NAROD

Jutranja izdaja v Ljubljani:

vse leto K 12—
pol leta „ 6—
četrt leta „ 3—
na mesec „ 1-10

Dopisi naj se frankirajo. Rokopisi se ne vračajo.
Uredništvo: Knaflcova ulica št. 5, (v pritličju levo), telefon št. 34.

Izhaja vsak dan zjutraj.

Posamezna številka 4 vinarje.

Inserati: 65 mm široka peti vrsta 14 vin. Pri večkratni inserciji po dogovoru.
Na pismena naročila brez istodobne vposlatve naročnine se ne ozira.

Jutranja izdaja po pošti za Avstro-Ogrsko:

vse leto K 18—
pol leta „ 9—
četrt leta „ 4-50
na mesec „ 1-60

Za inozemstvo celo leto „ 28—
Upravništvo: Knaflcova ulica 5, (spodaj, dvorišče levo), telefon št. 85.

Najnovejše vesti. — Brzobjavna in telefonska poročila „Slov. Narodu“.

Demistija hrvaškega bana.

Budimpešta, 19. julija. Principi, radi katerih je prišlo med hrvaškim banom dr. Tomašičem in srbsko-hrvaško koalicijo do tako dalekosežnega spora, vsebujejo naslednje točke: Demisijoniranje pod banom Rauchom nastavljenih uradnikov — izvedba volilne reforme na Hrvaškem — podpora bana dr. Tomašiča pri novih volitvah. Srbsko-hrvaška koalicija je vse točke sklenjenega pakta natančno izvedla in sme torej tembolj zahtevati tudi od svoje strani, da jej izpolni ban dane obljube, zlasti ker je v aktu izrecno navedena tudi odstranitev pod banom Rauchom imenovanih uradnikov. Pod Rauchom pa je bil imenovan sekijski načelnik v pravosodju, Aranicki, in nastopiti proti njemu je torej koalicija že po paktu popolnoma opravljena. Koalicija tudi ni mogla od te svoje zahteve na noben način odstopiti, ker je na to vezana od strani svojih volilcev, katerim je obljubila, da bo izvedla odstranitev vseh znanih in zlih posledic Rauchovega režima.

Budimpešta 19. julija. V kolikor je danes mogoče zasledovati vodilne točke v nejasnem nastopu pri nepričakovanem sporu med banom in srbsko-hrvaško koalicijo, se kaže, da ban in ogrska vlada počasi, previdno hočeta izvesti njihov načrt, namreč razpustiti sedanji hrvaški sabor in nastopiti pri novem saboru s svojim »delovnim« programom, če gre, z večino dosedanje koalicije, če ne, pa proti koaliciji. Kaže se, da so se vladne želje, češ, koalicija bo, ko bo dobila vlado v deželi, popustila od svojih zahtev, izjalovile. Zato se je vzela Aranickijeva zadeva, s katere rešitvijo je vlada, ker se ta dosedaj ni dosti brigala za premestitev posameznih uradnikov, za povod, provocirati razpravo med banom in koalicijo. Vnaprej je bilo že namreč gotovo, da srbsko-hrvaški poslanci ne morejo popustiti od svoje zahteve, da se mora Aranicki odstraniti.

Dunaj, 19. julija. Našo večerajšo vest o načrtih bana dr. Tomašiča potrjujejo danes razni dunajski listi, ki pri tem razpravljajo, o nazorih, katere ima glede spora ogrska vlada. Ogrska vlada se hoče baje izogniti vsakemu političnemu prevratu na Ogrskem, toda pod pogojem, da se ne bode njenega delovanja na Hrvaškem oviralo. Ako bi se pa hotelo njene pravice na Hrvaškem — kršiti (!), tedaj da ne bo desoairala hrvaškega bana, zlasti ker bi tudi cesar nikakor ne dopustil, da bi se odslavilo tako »delovnega in zaslužnega« moža kakor je sekijski načelnik Aranicki. Poslanci hrvaške koalicije so odgovorni na svojem sporu, ker so ga s svojimi zahtevami provzročili. Vlada pravi, da se ne boji zadnjega sredstva, to je razpusta sabora, ter trdi, da to gotovo ne bode v prosep političnega miru.

Ogrski ministrski predsednik o Tomašičevi demisiji.

Budimpešta, 19. julija. Ministrski predsednik grof Khuen Hedervary je dovolil glede njegovega mnenja o konfliktu med srbsko-hrvaško koalicijo in banom dr. Tomašičem razgovor s poročevalcem dunajskega lista »Wiener allg. Zeitung«. Temu nasproti se je izrazil: Demisijo barona bom cesarju predložil, obenem pa priporočal vladarju, da demisije ne sprejme. Na vprašanje, če bo odpuščen sekijski načelnik pravosodja Aranicki iz svoje službe, je ministrski predsednik kategorično odgovoril: »ne!« Od listov raztresene vesti, da se razpusti sabor, se danes najodločnejše dementirajo.

Ogrski državni zbor.

Budimpešta, 19. julija. Včeraj se je nadaljevala v ogrskem državnem zboru adretna debata. Govorili sosocijalist Zelenyak in poslanca ljudske stranke Wollner ter Szmezcany, ki so ostro napadali vlado.

Bosanski sabor.

Sarajevo, 19. julija. Deželni zbor je pričel včeraj generalno debato o proračunu za leto 1910. Po poročilu glavnega poročevalca je pričel govoriti civilni adlatus baron Benko in najprvo opravičeval, zakaj vlada dosedaj še ni razvila nobenega programa. V svojem govoru je opozarjal, da je skupni minister bosanske finančne zadeve ponovno spravil pred delegacije in tam razvil natančen program. Načela tega programa se niso spremenila z upeljavo nove ustave. Nadalje se je pečal z vprašanjem principa avtonomne ustave. Če se z gotovih strani poudarja, da vlada glede tega vprašanja prepočasno postopa, se mora poudarjati na drugi strani, da je ljudstvo za avtonomne principe le tedaj dovzetno, ako se mu jih počasi in sukcesivno dova.

Konservativno češko plemstvo.

Dunaj, 19. julija. Češki konservativni veleposestniški poslanci prično v sredo s konferencami pri knezu Lobkowitzu, da se posvetujejo o stališču, katerega naj zavzamejo napram ustavovernemu plemstvu. Današnji »Vaterland« poroča, da veleposestniki obeh strank ne nameravajo pred sklicanjem deželnega zbora posredovati, temveč, da hočejo počakati, da se nacionalne meščanske stranke same v deželnem zboru izjavijo pred vsem glede delovanja češkega deželnega zbora. Šele ko bo to določeno, pridejo s svojimi predlogi na dan, ki naj bi se odkazali potem posebnemu nacionalnemu odseku.

Pretep med Nemci in Čehi.

Duhcov, 19. julija. Po nedeljskem shodu za pravice češke manjšine v Severnem Češkem je prišlo do krvavih pretepov. Nemci so namreč napadli češke zborovalce. Streljalo se je iz revolverjev. Policija je kruto nastopala proti Čehom.

Volitve v rogaški okrajni zastop.

Rogatec, 19. julija. Kmečke občine so izvolile v rogaški okrajni zastop, ki bode imel zalibog tudi v bodoče nemško večino, samo narodno-napredne kandidate in sicer gg. Maksa Berlizga, Fr. Mikuša, Alojzija Buta, Vinka Žurmana, Franca Valgonija in Fr. Vizoviška. Pikantno je, da so bili tudi v šmarski okr. zastop — oba okraja spadata s kozjanskim v Korošcev volilni okraj — izvoljeni iz kmečkih občin v okrajni zastop sami naprednjaki.

Slovenskega zdravnika za Laški trg!

Laški trg, 19. julija. Trška občina Laški trg zopet razpisuje službo občinskega zdravnika — in bode nastavila seveda zopet Nemca. Zanimivo je, da je v celem laškem okraju samo eden slovenski zdravnik — v Trbovljah dr. Žizek. Ne v Laškem trgu in okolici in v Rimskih toplicah ni slov. zdravnika, dasi bi bil potreben.

Občinske volitve v celjski okoliški občini.

Celje, 19. julija. »Nar. Dnevnik« je danes objavil kandidatno listo za okoliške občinske volitve. Sestavljena je tako, da so zastopane vse tri politične struje — narodna stranka, slogaši in klerikalci. V soboto se je vršil na Bregu pri Radeju sestanek zaradi upeljave agitacije. Tudi Nemci se živahno gibljejo; došlo bode za to občino do nečuvno vročega boja. Slovenci lahko mirno računajo na zmago; kljub temu se ne bode ničesar opustilo za dosego uspeha.

Štajerski deželni zbor.

Gradec, 19. julija. V poučenih političnih krogih sodijo, da utegne biti sklican štajerski deželni zbor 20. septembra. Tukajšnji nemškonacijski listi objavljajo te govorce brez vsakega komentarja.

Marijanski kongres v Solnogradu.

Solnograd, 19. julija. Predvečernjem se je tu otvoril marijanski kongres pod predsedstvom solnograškega nadškofa. Kongresa se je udeležilo mnogo škofov, med njimi tudi mariborski dr. Napotnik. Med udeleženci je tudi mnogo zastopnikov avstrijske visoke aristokracije. Za Solnograd pomenja ta kongres velik dobiček, ker je privabil v mesto več tisoč ljudi. Iz dobičkarije zaradi tega gre prebivalstvo prirediteljem povsod na roko.

Sklicanje črnogorske narodne skupščine.

Cetinje, 19. julija. Knez Nikita je sklical črnogorsko narodno skupščino s posebnim ukazom na 6. (19.) avgusta k izrednem zasedanju.

Protiturški bojkot.

Carigrad, 19. julija. Minister notranjih zadev je dal oblastvom v Solunu in Smirni nalog, da naj podvzamejo vse korake, ki so sposobni, da se napravi protiturškemu bojkotu konec.

Zarota reakcijonarcev na Turikem.

Carigrad, 19. julija. Pošta je izdala na zastopnike raznih držav ko-

munikacije, v katerem podrobno poroča o odkritju po Šerif-paši organizirani reakcijonarni zaroti. Glasom tega komunikeja, se je zarota odkrila, še predno se je popolnoma razvila.

Nemiri na Balkanu.

Sofija, 19. julija. Kakor poročajo listi, je prišlo kakih 40 pribežnikov čez mejo v Kjustendil, da se rešijo pred preganjanjem komisij, ki razorožujejo prebivalstvo. Kakor zatrjujejo ubežniki, bodo tem sledili še drugi pribežniki.

Ferrer — ni mrtev (?).

Berolin, 19. julija. Berolinskemu listu »Berliner Morgenpost« se poroča do sedaj še nekontrolirana vest, iz Buenos Ayres, da Ferrer ni bil ustreljen, marveč da je živ in interniran v neki kaznilnici v Buenos Ayres. Nek sotrudnik lista trdi, da ga je tamkaj videl. Temu je tudi o celi stvari sledeče povedal Ferrer sam: Španski kralj mu je daroval na prigovarjanje soproge življenje. Zato se ga je pripravilo na to, da bo moral prestati celo komedijo. Postavilo se ga je pred vojake, ki so streljali nanj s slepimi patronami, in on je imel nalog, da naj se naredi takrat mrtvega. Ferrer je bil najprvo glede tega predloga presenečen in je potem končno privolil v to solzljivi oči. Po končani komediji se ga je preneslo na ladjo in potem interniralo v ječo. Na Španskem močno verujejo na resničnost te povesti.

Nemiri v Perziji.

Berlin, 18. julija. Iz Teherana se poroča: Še vedno se ni izsledilo morileca velikega duhovnika Said Abdulaha. Ljudstvo je skrajno razburjeno. Duhovniki prireajo po mošejah shode in hujskajo proti tujcem, zlasti proti Armence. Zato se ljudstvo obrača močno proti Armencem in bati se je, da se ne bo Armencev linčalo. Pred vsem pa se zahteva, naj se pokliče na prestol prejšni šah. Glede tega je celo do sedaj še neizsleden storilec.

Japonska odpoveduje pogodbe.

Berlin, 18. julija. Japonski poslanik v Berlinu je odpovedal za juli 1911 pogodbo, katero je sklenila Japonska z nemško trgovsko parobrodno družbo.

Zvišani tarifi južne železnice ostanejo v veljavi.

Dunaj, 19. julija. Uprava južne železnice je dobila od obeh vlad dovoljenje za 7% povišanje tarifov samo za tekoče leto. Zaradi tega hoče uprava doseči v doglednem času podaljšanje te udobnosti od obeh vlad. Avspicije za rešitev v prilog železnice so zelo ugodne.

Strahovit čin blaznega.

New York, 18. julija. Zamorec Vilson je radi prevelikega zavzivanja kokaina zblaznil. Pograbil je doma puško, hitel z njo v cerkev, kjer je bila ravno služba božja, in tam ustrelil pred altarjem duhovnika, organista in svojo taččo.

Klerikalni ovaduhi na poslu.

Nedolžni izlet, ki ga je priredilo pevsko društvo »Ljubljanski Zvon« s svojimi prijatelji v Belgrad, ne da mirno spati našim domačim in tujim »prijateljem«.

Klerikalci bi najraje vse izletnike proglasili za veleizdajalce ter jim poslali na vrat državnega pravdnika. Toliko sramu pa je vendarle še v njih, da si v slovenski javnosti odkrito ne upajo započeti take sramotne kampanje, o kateri vedo, da bi jo obsodil ves narod, brez razlike strank.

»Slovenec« se je zato omejil na kratko notico, v kateri je preteklo soboto skušal na prav malo okusen način ironizirati izlet in briti neslane dovtype vzpričo tega, da je srbski kralj Peter odlikoval z daljšim razgovorom gospo dr. Tavčarjevo in da je z njo celo otvoril ples v »Oficirskem Domu«.

Dasi ne razumemo, kako more list, ki vendar še hoče veljati za slovenski, oblivati z gnojnico žgočega sarkazma slovanskega vladarja, ki ni zakrivil ničesar drugega, kakor to, da je očitno pokazal svoje spoštovanje in svojo naklonjenost do slovenskega naroda, vendar bi tega »Slovenec« in za njim stoječim klerikalcem končno še ne zamerili toliko. Je pač stvar takta, olike in okusa, kakšno stališče da zastopajo poedinici slovanski listi nasproti slovenskim vladarjem.

Ne moremo pa odpustiti klerikalcem zločina, da skušajo svoje sorojake, ki so zakrivila ta neodpustljivi »greh«, da so posetili Belgrad, denuncirati na Dumaju in jih predstaviti kot prave veleizdajalce, ki so se napotili v Belgrad samo z namenom, da s tem posvedočijo svoje veleizdajniške težnje.

Znano je, da so naši klerikalci debeli prijatelji nemških krščanskih socijalcev, tistih ljudi, ki bi najraje požrli na žlici vode izmed Slovanov najprvo Srbe; znano je nadalje, da so slovenski klerikalni politiki in uredniki najmarljivejši sodružniki raznih nemških krščansko - socijalnih listov, predvsem Verganijevega dnevnika »Deutsches Tagblatt«.

Ako uvažujemo to, potem ni prav nobenega dvoma, da izvira dopis iz Ljubljane, ki ga je v soboto priobčil »Deutsches Volksblatt« na uvodnem mestu pod naslovom »Slovenischer Patriotismus«, iz vrst teh naših klerikalnih politikov.

In kaj piše ta klerikalni denuncijant v nemškem listu? Čujte!

»Pri radikalnih pristaših župana Hribarja še ni ugasnilo navdušenje za kraljevino Srbijo, ki so jo tako odkrito kazali med bosansko krizo. Ko so spomladni povodnji poplavile nekatere srbske pokrajine, je ljubljanski občinski svet takoj podaril za po-

plavljenec večjo vsoto, naglašajoč pri tem svoja brataška čustva za Srbe. Osnovni se je tudi poseben odbor, obstoječ iz slovenako - radikalnih veličin, ki je izdal oklice na narod, naj nabira prispevke za Srbe.

Za poplavljenec na Štajerskem niso imeli niti vinarja. Pred nekaj dnevi se je napotilo v Belgrad pevsko društvo »Ljubljanski Zvon« pod vodstvom občinskega svetnika dr. Šviglja, da bi s svojimi očmi videlo deželo misli svojih in želja. Ker niso društveniki vseskozi dobro situirani, se mora domnevati, da so dobili podporo za potovanje v obljubljeni deželi iz raznih tajnih fondov. Slovenski listi izrabljajo na vse načine izlet in dogodke v Srbiji v protiaustrijskem smislu.«

Nato navaja dopisnik doslovno v nemškem prevodu prismojena poročila o izletu nekega lista, ki ga pаметni ljudje sploh ne smatrajo za resnega, ter nadaljuje: »Ali je to potem čudno, da se s takimi poročili izpodkupujejo patriotska čustva prebivalstva in da se od časa do časa objavljajo veleizdajniške denunciacije? Šele pretekli teden, neposredno po jubilejni slavnosti v radikalnem vodstvu plavajoče slovenske šolske družbe, so nekega jutra opazili, da je neki tukajšnji spomenik na najpoddlejši način bil onečaščen, ne da bi se bilo doslej posrečilo izslediti storilce...«

Iz poante glede slovenske šolske družbe, kakor tudi iz raznih drugih odstavkov, je nad vse dvome jasno razvidno, da izvira ta ovaduški dopis iz klerikalnih vrst. Da bi zavračali te denunciacije? Ne, s tem bi izkazali preveč časti ovaduhom, ki niso vredni drugega, kakor Greuterjevega feja.

Spomin iz prošlosti.

Priobčujemo to-le zanimivo pismo: Gospod urednik! Sporočiti Vam hočem dve resnični dogodbi. Istinitost prve sem radevolje pripravljen vsikdar pred sodiščem s prisego potrditi, za resničnost druge pa lahko navedem, ako treba dve priči, ki ste hvala bogu še pri življenju, in to sta dva odlična veleposestnika, eden iz Gorenjske, drugi iz Notranjske. Objavljam dotični dve dogodbi z namenom, da pokažem javnosti, posebno naši mlajši generaciji, klerikalni in liberalni, da so bili starejši duhovniki iz šole Alojzija Wolfa, dr. Jerneja Vidmarja in dr. Zlatousta Pogačarja, ako prav so bili mnogi iz med njih pravcati celotje, vendarle drugih nazorov, nego je današnja duhovščina. Evo zgodbi: Dva ali tri tedne po tem, ko se je nekdanji vodja ljubljanskega semenišča, sedanji škof dr. Anton Bonaventura Jeglič preselil v Sarajevo na svojo novo mesto, kot novo imenovani kanonik sarajevski, je prišel dr. Klofutar posetit našega

župnika N. Dr. Klofutar in naš župnik sta si bila iskrena prijatelja: skupno sta pohajala gimnazijo, skupaj maturirala, skupno študirala bogoslovje in skupno bila posvečena v mašnike. Oba sta že mrtva. Lahko bi torej kdo dvomil o istinitosti mojih navedb, zato poudarjam vnovič, da jamčim za resničnost z mojo častjo in da sem vedno pripravljen to s prisego potrditi. Naš župnik je na povratku spremil svojega prijatelja dr. Klofutarja na kolodvor k vlak, vozečemu nazaj v Ljubljano. Ker sem imel službo na kolodvoru, pozdravil sem ondi spoštljivo gospode. Z župnikom sva si bila dobra prijatelja, in dr. Klofutarju sem bil tudi dobro poznan iz dajaških let. Pogovarjali smo se o različnih stvareh. Ker je vlak imel slučajno blizu 25 minut zamude, smo končno zašli nekoliko tudi na politično polje. Takrat se je nam Slovincem godilo še veliko slabše nego danes. Za to smo bili veseli, če so kakšnega Slovence imenovali magari na najnižje mesto. V razgovoru sem omenil: Gospodje, zdi se, da se nam bo pričelo nekoli boljše goditi, ker so nas jeli vendar nekoliko vpoštevati. Dr. Klofutar, ki je, kakor je znano, kaj rad nemško govoril, je začuden vprašal: »Wie so, Herr?« — Jaz na to: No, saj je bil vendar dr. Jeglič imenovan za kanonika v Sarajevu. To je za nas Slovence vendar že nekaj! Bil sem takrat še mlad neizkušen mladenič, od roditeljev in sorodnikov vzgojen bolj za samostansko življenje, nego za svet, in sem zrl v vsakem duhovniku že malega svetnika in tako smatral osebo kanonika saj za tako visoko in važno, kot osebo kakega maršala. Na to se je dr. Klofutar veselo zasmel, in v pričo župnika pripomnil: »Herr —, es soll aber unter uns bleiben, — ich sage Ihnen, das ganze Domkapitel ist vom Herzen froh, dass es vom Dr. Jeglič los worden ist, am meisten darüber erfreut sind aber der Fürstbischof Dr. Pogačar und Dr. Pauker von Glanfeld, denn ich sage Ihnen offen, das war ein Fanatiker, mit ihm war ein Auskommen fast unmöglich. Der hat der guten Sache mehr geschadet, als genutzt.« — Pozneje enkrat, bilo je po smrti knezoškofa dr. Pogačarja, smo imeli volitve v odbor kmetijske družbe. Treba je bilo voliti naslednika takrat umrlega g. Souvana, ki je bil več let član centralnega odbora c. kr. kmetijske družbe kranjske. Volili smo v magistratni dvorani v Ljubljani. Dvorana nas je bila natlačena polna. Velik del duhovščine je zahteval v omenjenem centralnem odboru svojega zastopnika. To zahtevo je propagiral posebno stari kanonik Zameje. Kandidat duhovnikov je bil tedanji dvorni kaplan, sedanji kancelar g. Šiška. Ta je bil potem potom kompromisa tudi izvoljen! Ko so se člani kmetijske družbe med sabo pomenkvali o kandidaturah, sem

stal jaz in tu že omenjena veleposestnika nekoliko na strani. Tudi mi trije smo se pogovarjali o volitvah. Ko je nas Klofutar zagledal, se je nam približal, nastavlil roko na usta ter šepnil: »Wählet einen Besitzer aus der Laibacher Umgebung, nicht aber diesen jungen Kaplan. Der soll sich um seine Sachen kümmern. Er hat genug zu tun, wenn er sich um seine Sachen kümmern will!« Tako je takrat govoril proti Klofutar!

V. T.

Slovinci na ljubljanski nemški gimnaziji.

Šolsko izvestje tukajšnje nemške gimnazije izkazuje med 142 učenci štiri Slovence in sicer 2 v II. razredu, po 1 pa v V. in VI. razredu. Ko smo čitali te številke, smo bili veseli, da je med nami tako malo nezavednih Slovencev, ki bi pošiljali svoje sinove v nemško gimnazijo. Vzeli smo v roke imenik učencev in prebrali imena. Pri tem smo se prepričali, da je med nami ne le mnogo nezavednežev, marveč tudi mnogo takih propadlih duš, ki ne pošiljajo samo svojih sinov v nemški zavod, marveč jih dajo celo vpisati za — Nemce. Ker bo gotovo marsikaterega zanimalo, kakšni »pristni« Nemci obiskujejo nemško gimnazijo, hočemo navesti nekaj imen, ki jasno izpričujejo, da so se pradedje teh učencev prav gotovo že valjali po medvedskih kožah v Tevtohurškem gozdu. Evo imen: Bogataj, Černe, Cujnik, Jamiček, Kostanjev, Medved (Sp. Šiška), Volavčnik (Sp. Šiška), Ješe (Šoštanj), Černivec, Kleč, Krisch, Lenarčič, Uzan (Sp. Šiška), Majcen (Vipava), Majcen, Palovec, Laurenčič, Pavločič, Piščanc (ta je celo vpisan kot Italijan), Celnar, Kleč, Modic, Gaber (Goričane) itd. Kaj ne, sama najpristnejša germanska imena, sami Germani najizvirnejšega kova!

Za cerkev ali za škofa?

V Radečah pri Zidanem mostu grade novo cerkev. Nedavno tega je bil v Radečah škof Anton Bonaventura. Imel je pridigo, v kateri je vzpodbujal vernike, naj pridno darujejo prispevke za zgradbo nove cerkve, češ, da je še mnogo stroškov pri zgradbi nepokritih. Naravno je, da je imel ta škofov poziv na vernike vpliv. Kmalu na to je prinesla neka pobožna žena domačemu župniku 1000 kron kot darilo za cerkev. Preteklo je par dni in ženica si je domislila, da pravzaprav ni dobro storila, ko je podarila ves svoj denar cerkvi, ko vendar tudi sama potrebuje nekaj za življenje. In napotila se je k župniku ter ga milo prosila, da naj ji vrne vsaj polovico izročene ga mu denarja, ker ga ona revica vendarle tudi zase potrebuje, saj se brez denarja dandanes ne da živeti. Župnik Hiersche je ženico tolažil in ji v prelepih barvah slikal zasluženje, ki

LISTEK.

Zaljubljeni kapucin.

Vesela povest iz ljubljanske preteklosti.

(Dalje.)

Adelgunda je morala precej časa čakati, predno je prišla Olimpija iz gledališke garderobe. To čakanje ji je bilo mučno, ne samo, ker sta grof Panigaj in Rovetta nanjo prezala, kakor dva jastreba, marveč ker so jo nadlegovali tudi še različni drugi moški, mladi in stari, predrzni in plahi, sirovi in ljubeznjivi. Vse svoje življenje ni Adelgunda spoznala toliko moških, kakor v tej pol uri čakanja pri gledališkem izhodu, spoznala je pa tudi moško predrznost in pohlepnost in ta jo je pri vsi njeni prešernosti in lahkomišelnosti navdala s strahom. Začela je šele zdaj spoznavati položaj ženske, ki nič poštenega ne zna, ki ne ve, kako naj poskrbi za vsakdanje potrebe in nima nikogar, ki bi se zanjo zavzemal, jo vodil in ščitil.

Šele zdaj se je spomnila Angelika. Prej ji ves dan ni prišel na misel. Olimpija ji je bila pripovedovala toliko mikavnega, popisovala užit-

ke, ki jih daje življenje izvoljencem, tako zapeljivo, da je bila Adelgunda kar omamljena in jo je hrepenenje po sijaju in bogastvu, po veselju in uživanju prevzelo s tako silo, da ni ne enkrat mislila na ubeglega kapucina.

Šele zdaj, ko je čutila, kako zelo potrebuje zvestega prijatelja, se je domislila Angelika. Živo si je predstavljala, kako bi jo branil nadležnih zapeljivcev, a vendar si ni želela, da bi bil pri njej. Zavedala se je, da jo od dobrega, zvestega Angelika loči globoko brezno, da hoče ona v višave, da hrepeni ona po sijaju in bogastvu, on pa da nima nobenih moči, povspeti se iz svojih nižav.

»Propadel bo in v blatu bo utonil,« si je mislila šetajoč se pred gledališčem. »V najboljšem slučaju si ustvari ubožno eksistenco, si bo pomagal toliko, da bo revno životalil. Jaz pa nisem utekla iz samostana, da bi se zadovoljila s takim beraškim življenjem.«

Njen sklep je bil trden. Z Angelikom je pač hotela ostati v prijateljstvu, toda hotela je biti svobodna in hoditi svoja pota. Namenila se je, da to Angeliku pismeno sporoči.

»Izvedel bo že, kje da bivam, a da ne bo imel zaradi mene skrbi, mu sporočim, naj me pride obiskat. Če

mu pošljem pismo v »Pekel«, ga gotovo dobi.«

Naposled je prišla Olimpija. Adelgunda ji je hitela nasproti in se je oklenila, a še predno ji je mogla povedati, kaj se je zgodilo, sta se že približala stari Italijan in njegov spremljevalec. A naletela sta slabo. Komaj je bil stari grof izpregovoril prve besede, ga je že prekinila Adelgunda.

»Spravite se naprej,« je zakričala ježno. »Taka stara podrtija, kakor ste vi, naj raje misli na smrt, pa ne na ženske.«

»O kakšna furiosa, o kakšnega temperamenta,« se je čudil Italijan. »O, un baccio... enga poljub...«

»Obhajaj se pustite, bo bolje za vas, kakor da mislite na poljube,« se je ljutila Adelgunda. »In mislite raje na mrtvaški oder, kakor pa na ženske postelje.«

Tedaj pa je posegla vmes izkušena Olimpija in je začela s starim grofom govoriti italijanski. Starec je bil kar vesel, ko je slišal svoj jezik in unel se je med njim in Olimpijo živahen pogovor.

Adelgunda se je čudila, kaj ima Olimpija staremu nadlegovalcu povedati. Razumela ni ničesar, nego je le iz vsega vedenja starega grofa spoznala, da je s tem jako zadovo-

ljen, kar mu pripoveduje Olimpija. Naposled se je stari Italijan prav prijazno poslovil in se na pol spoštljivo in na pol ironično poklonil tudi Adelgundi.

»Adio, coccolo,« ji je rekel, »sem ga molto contento, ga bom naredila jutri ana visita.«

»Kaj bom jaz naredila jutri, Vas nič ne briga,« je osorno odgovorila Adelgunda.

»Ga bom jaz naredila,« je odgovoril starec prešerno, toda Adelgunda ga že ni več razumela, ker je bila potegnula Olimpijo za seboj in je z njo odšla hitrih korakov.

Panigaj in Rovetta sta gledala nekaj časa za njima, potem pa si je starec zadovoljno mel roke in dejal svojemu spremljevalcu:

»Sem ga vrgla vse in ordine. Tista ta stara ga je pametna ženska. Adesso pa ga pejma u »Pekel.«

V podzemski dvorani gostilne v »Peklu« je še vedno sedel Angelik in čakal, da bi prišel kateri njegovih znancev, ki bi mu vedel povedati, kam je izginila Adelgunda. A nikogar ni bilo.

»Taki strahopetci!« se je ljutil Angelik. »Enkrat so bili aretirani, pa so izgubili ves pogum in se še v gostilno več ne upajo. Še piti se bodo odvadili in še za procesijami bodo

si ga je pridobila pri bogu s tem, da je darovala vse svoje premoženje za cerkev. Toda vse njegove lepe besede niso mogle prepričati ubožice. Tudi to ni izdalo, ko ji je zatrjeval, da je zapisana v »zlate bukvice«. »Vrnite mi moj denar,« je govorila ženica, »pa me lahko zapišete tudi v — pone- snažene bukvice.« Ko je župnik vi- del, da vse njegovo pridigovanje nič ne izda, je kmetici povedal, da nima niti vinarja njenega denarja več, marveč da je moral ves znesek takoj poslati škofu v Ljubljano. Kako sta se nadalje pogovarjala župnik in kmetica, o tem zgodba molči. Nas zanima na stvari to, ali je župnik res moral poslati za domačo cerkev na- menjen denar škofu v Ljubljano, ali je bil to samo dobrodošel izgovor, da se nadležne kmetice iznebi in da osta- ne cerkvi vseh 1000 K. Gospod žup- nik, pojasnite nam to stvar.

Napadi v Zagorju ob Savi.

Krasno narodno slavnost v Za- gorju ob Savi so poskusili različni sumljivi ljudje motiti. Iz steklarne so zvižgali Sokolom, a zato se niso zmenili. Nek subjekt, ki je začel me- tati okrog sebe z barabami, je dobil na mestu zaslužen plačilo. Toda do- bili so se v Zagorju tudi zločinci, ki so zavratno napadli nekaj udeležni- kov narodne slavnosti. Z »driteljei« in z noži oboroženi so ti zločinci po- kusili svojo srečo, kakor pristni to- lovaji. Štiri osebe so bile ranjene. Ob- vezal jih je zagorski zdravnik dr. Zarnik. Med ranjenci je tudi neka dama, ki je bila z nožem zabadena v hrbet. Vse kaže, da so napadalec iz- vežbani tolovaji. Čuje se, da so te to- lovaje že dobili in upamo, da bodo deležni zaslužene kazni. — Z druge strani nam poročajo, da so snoči so- cijalni demokratje v neki gostilni v Zagorju dejansko napadli litijske Sokole. Preje so Sokole na vse načine izživali, zlasti demokratska ženščeta, ki so se pri tem vedla tako škanda- lozno, da v dostojnem listu tega ne moremo opisati. Pri dejanskem na- padu so socijalni demokratje težko ranili na glavi Sokola Knafliča in neko litijsko damo. — Tako podivja- nost se sama obsoja. Naravnost ža- lostno pa je, da tako divjajo proti naprednjakom ljudje, ki hočejo tudi veljati za napredne in svobodomi- selne.

Čebulj paša.

Sokolska veselica na Jesenicah je, kakor smo že poročali, uspela v vsa- kem oziru. Trajala je do ranega jut- tra. Očetu Čebulju, vsega nočnemu gerentu, pa ta prireditev ni bila prav nič po volji in sklenil je, da ji na- pravi konec, kakor hitro mu bo mo- goče. In res, ko je zabrnela z jeseni- skega zvonika ura enajst, se je paša Čebulj z dvema pandurjema pojavil na veseljem prostoru, češ, da se mora veselica končati, ker nimajo

hodili. O, kako malodušen je današnji svet.

Sam je sedel Angelik za mizo in otožno so krožili njegovi pogledi po dvorani. Natakarcica mu je bila po- jasnila, da je v »Peklu« le prve tri ali štiri dni v tednu veselo, druge dni pa da so navadni gostje vsled po- manjkanja denarja neprostovoljno solidni. Angelik, ki je dobro poznal moč denarja, je bil zadovoljen, da je bila vsaj njegova denarnica še dobro založena, tako da je mogel ves svoj čas posvečevati iskanju Adelgunde.

»Dokler je ne dobim,« je modro- val sam pri sebi, »si ne bom glave belil, kakega dela se naj primem. Najraje bi postal general, pa ne ver- jamem, da bi šlo; ali bom pa postal gostilničar, če mi bodo dali dovolilo. Pa bi bilo bolje, če bi mi ga ne dali, saj sem tako nesrečno ustvarjen, da bi vse sam popil. No, pa saj se da tudi drugače živeti. Bom pa kavke lovil, jih rdeče, zeleno in modro poslikal in jih prodajal za papige. Pa vodo iz reke Jordan bom lahko prodajal; ta je dobra za oči in za protin in vode na Kranjskem ne bo zmanjkalo, ne- umnih ljudi pa tudi ne. Ali bom pa škapulirje izdeloval. Ali bom pa na- biral za kako cerkev v Afriki. Ali bom pa napravil božjo pot. Tam oko- li Vrhniko so prav pripravní gozdo-

prireditelji županovega dovoljenja zanjo. Hudo so gledali očka Čebulj, ko se za njihove ukaze nihče ni zme- nil. Da, hoteli so biti že celo hudi, ko jim je nekdo povedal na uho, da so Sokoli veselico naznanili naravnost na glavarstvo. Ata Čebulj so na to odšli z dolgim nosom, globoko uža- ljeni, da se najdejo ljudje na svetu božjem, ki ne respektirajo njihove avtoritete.

Čehi na slovenskem jugu.

Te dni se mudi — kakor smo že poročali — 35 čeških izletnikov na našem jugu. V soboto ob 1/9. zvečer so se pripeljali v Ljubljano, kjer jih je na kolodvoru pričakoval odbor »Češko-slovenskega kluba« s pod- predsednikom insp. Ružičko na čelu. Sprejem sicer ni bil hrupen, zato pa prav prisrčen, in nikogar niso preveč motili niti dolgočasni obrazi ljub- ljanskih detektivov, ki so si prišli v prav velikem številu ugledat sprejem in so sploh češkemu izletu posvečali povsod veliko pozornost. Zvečer se je vršil v hotelu »Tivoli« prijateljski sestanek, na katerem je pozdravil v imenu »Češko-slovenskega kluba« Čehe tajnik V. M. Zalar, zahvalil se je pa v imenu izletnikov dr. A. N. ě- m a j c. V nedeljo dopoldne so si Čehi ogledali mesto, popoldne pa je bil iz- let v Sotesko ob Savi. Čehe je spre- mljalo več ljubljanskih akademikov, ki so zapeli par naših lepih narodnih pesmi. Izletnikom se je Ljubljana in nje okolica takoj priljubila; vsi so bili očarani in obljubovali so, da o prvi priliki spet obiščejo našo belo metropolo. — Včeraj dopoldne so se odpeljali izletniki v Postojno, da si ogledajo Postojnsko jamo, popoldne pa so odpotovali dalje v Trst, kjer so jim Tržačani priredili v hotelu »Bal- kan« pozdravni večer. V Trstu osta- nejo Čehi dva dni, nato odpotujejo v Benetke, v soboto pa pridejo čez Trst na Bled, odkoder se zvečer vrnejo v domovino.

Ljubljanska počitniška naselbina »Zatišje« v Cerkljah.

V nedeljo je napravilo 15 Ljub- ljancev, ki imajo svoje otroke v imenovani počitniški naselbini, izlet k svojim malim, da se sami prepri- čajo, kako se godi njihovim ljubljen- cem. Starši so se prepričali, da so njihovi otroci tako dobro preskrblje- ni, da bolje ne morejo biti. Disciplina je stroga, kar vsi odobravajo, in hra- na je izvrstna. Gospodu učitelju La- pajnetu izrekajo izletniki toplo za- hvalo za izvrstno nadzorstvo.

Brzjojavke brez potrdila.

S 1. septembrom stopi v veljavo nov, provizoričen predpis, po kate- rem odpade potrdilo o sprejetju brzo- javke. Ta predpis pa ne zadeva onih brzjojavk, za katere je treba plačati pristojbino za sela, potem posebnih brzjojavk in državnih depeš.

vi. Jaz se bom našemil za Luciferja in bom hodil ponoči ljudi strašit, Adelgunda se jim bo pa prikazovala kot svetnica. Če bi dobro delala, bi še bogata postala.

Take in enake načrte je delal Angelik in zatopljen v svoje misli, ni nič zapazil, da sta prišla v »Pe- kel« tudi stari grof Panigaj in nje- gov spremljevalec Rovetta, da sta posvečevala prav njemu posebno po- zornost in važno med sabo šušljala.

»Se mi zdi, da ga je en močen člounk, ta barone Koleraba,« je me- nil stari Italijan. »Bom poslala raje Vas, Rovetta, da ga boste vse pove- dala.«

Rovetta, ki je imel pred Angeli- kom še od prejšnje noči strah, je bil nasprotnega mnenja.

»Vi mu bodele bolj imponirali, gospod grof,« je menil, »in bi bilo boljše, da sami z njim govorite.«

»O, ga ne bom nič sama govo- rila,« se je branil grof, »le govorite Vi, ki ste ga forte, kako se pravi, ga imate moč.«

In Rovetta se je udal, četudi ja- ko nerad.

(Dalje prihodnjik.)

Policijske vesti.

Rešilni čoln

so odtrgali ponočnjaki na Franco- vem nabrežju ter se z njim peljali proti Mostam. Bržkone so potem kje istopili, čoln pa pustili plavati dalje. Kdor ga je ustavil, naj sporoči mest- ni policiji.

Spodletelo mu je.

Restavracijski sluga Ivan U. je hotel predvčerajšnjem zapustiti v ne- kem tukajšnjem hotelu službo. Za spomin si je pa preskrbel nekaj sre- brnega namiznega orodja. Doleteia ga je pa bridka usoda in mesto da bi se bil »poštrekal« s srebrnimi žlica- mi, se bode moral zadovoljiti v zapo- ru z leseno.

Prisiljenca pobegnila.

Včeraj popoldne sta pobegnila od dela pri nemškem gledališču pri- siljenca Anton Hochensaser in Karel Lamprecht. Pred pobegom sta ukrad- la tam delujočem delavcu Francetu Petončku suknjič in telovnik. Šla sta proti Logateu.

Iz sodne dvorane.

Okrajno sodišče ljubljansko.

Pretep. Janez Starman iz Zg. Senice pri Medvodah se rad vča- sih s kom malo sprime. Zadnjič je nahrulil posestnika Franceta Kri- žaja, češ, da ga je ta ovadil orožni- kom. Križaj je to odločno zanikal, vendar se je Starman spraval nadenj in ga je vrgel po tleh. Križaj je pri tem padcu dobil na komolecu in na kolenu lahke telesne poškodbe. Šele ko je Francetu Križaju priskočil na pomoč brat Valentin, je bilo konec pretepa. Ko je Starman izvedel, da je ovaden zaradi lahke telesne poško- de, je tudi sam napravil ovadbo za- radi lahke telesne poškodbe proti Francetu in Valentinu Križaju. — Sodnik je razsodil, da je Starman kriv prestopka lahke telesne poško- de in ga je obsodil na tri dni zapor, Franceta in Valentina Križaja pa je oprostil, ker ni dokazano, da bi bil Starman pri oni rabuki kaj poškodo- van in ker je pretep izzval sam.

Razne stvari.

* Laški špijoni. V Male blizu Tridenta so aretirali občinskega taj- nika občine Ponte di Leges in neke- ga drugega laškega podanika, ker sta špijonaže osumljena. V teku pre- iskave so aretirali še dva druga La- ha na tirolsko - laški meji.

* Umor. V Sarvarju na Ogrskem so našli posestnika Emerika Fiderja umorjenega na podu njegovega bra- ta. Kot storilec so prijeli njegovega svaka, Ludvika Pandlyja, ki se je s Fiderjem zaradi neke zapuščine to- žil in ki bi moral stanovanje izpraz- niti. Ker je bila njegova obleka okr- vavljena, je priznal čin.

* Vojaki — roparji. Iz Velikega Vardina poročajo: Več vojakov 101. pešpolka je v zadnjem času izvršilo več tatvin. V petek zvečer so napadli celo stotnika 37. pešpolka, ko se je vračal iz kavarne, ter so ga skušali oropati. Stotnik se je branil s sabljo. Končno se mu je posrečilo priklicati patrolo. Stotnika so teško ranjenega prepeljali v bolnico. Roparska voja- ka, po imenu Vasul Kiss in Peter De- mič, so prijeli, ter jih odpeljali v zapor.

Za kratek čas.

Anton: Vsaka ženska je rojena igralka.

Dragotin: Res je! In kdor hoče v zakonu srečen biti, mora s tem raču- nati.

Ferdo: Zlasti ne sme nikdar tragično soditi, če uganja žena iz- venzakonske burke.

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Rasto Pustoslemšek.

Žitne cene v Budimpešti.

Dne 18. julija 1910.

Termin.

Pšenica za oktober 1910. za 50 kg 9.41
Rž za oktober 1910 za 50 kg 7.07
Koruza za juli 1910 za 50 kg 5.67
Oves za oktober 1910 za 50 kg 7.12

Efektiv.

5 vin. ceneje.

Borzna poročila.

Ljubljanska

„Kreditna banka v Ljubljani“.

Uradni kurzi dunajske borze 18. julija 1910.

Maložbeni papirji.	Dunajski	Blagovni
4% majeva renta	94.—	94.20
4.2% srebrna renta	97.75	97.95
4% avstr. krona renta	93.90	94.10
4% ogr.	92.10	92.30
4% kranjsko deželno posojilo	96.50	—
4% k. o. češke dež. banke	94.25	95.25
Srečke.		
Srečke iz l. 1860 1/2	474.—	484.—
„ „ 1864	325.—	331.—
„ tiske	308.50	320.50
„ zemeljske I. izdaje	297.25	303.25
„ „ II.	276.50	282.50
„ ogrske hipotečne	248.50	254.50
„ dun. komunalne	531.—	541.—
„ avstr. kreditne	526.—	536.—
„ ljubljanske	80.75	86.75
„ avstr. rdeč. križa	64.50	68.50
„ ogr. „	38.40	42.40
„ bazilika	28.55	32.55
„ turške	259.—	260.—
Delnice.		
Ljubljanske kreditne banke	446.25	447.25
Avstr. kreditnega zavoda	671.75	672.75
Dunajske bančne družbe	546.50	547.50
Južne železnice	107.75	108.75
Državne železnice	741.25	742.25
Alpine-Montan	741.25	742.25
Češke sladkorne družbe	233.—	234.50
Živnostenske banke	261.—	262.50
Valute.		
Cekini	11.36	11.38
Marke	117.42	117.62
Franki	95.25	95.37
Lire	94.75	94.95
Rublji	253.50	254.50

V založbi

„Narodne knjigarni“

v Ljubljani

je pravkar izšel

zgodovinski roman iz fran-
coskih časov

::: Ljubezen :::

Končanove Klare

Spisal Fr. Remec.

Cena broš. K 1-50, vez. K 2-50,
po pošti 20 v. več.

Ta roman je vzbudil že v podlistku „Slov.
Naroda“ občno pozornost ter se je moral
na splošno zahtevo ponatisniti.

Velik dohodek

in sijajno eksistenco si zagotovi oni, ki prevzame za Kranjsko in
obmejne dežele

43

edino prodajo

mojih dveh epohalnih brezkonkurenčnih porabnih predmetov z veliko
razpečavo. Strokovnega znanja ni potreba, torej pripravno za vsakega
gospoda. Sijajna izpričevala prvih strokovnjakov, v kratkem okoli
1/4 milijona prodano. Ugodna prilika za gospode, ki se hočejo osamo-
svojiti. Resni reflektanti, ki razpolago z nekaj tisoč kronami obratnega
kapitla, zvedo več v hotelu pri Malih v Ljubljani, soba
14 od 2. in pol do 1. in od 3. do 6. Na željo tudi pozneje obisk.

Mesečna meblovana soba

.. s posebnim vhomom ..
se išče za 1. avgust.

Ponudbe z navedbo cene naj se blagovolijo vpsolati upravništvu »Sl. N.« pod „meblovana soba“. 44

Prešernove slike

prodaja in pošilja po poštenu povzetju
Iv. Bonač v Ljubljani.

Cena slike 5 kron. 2073

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice

registrovana zadruga z omejeno zavezo

v lastnem združnem domu v Ljubljani na Dunajski cesti št. 18
je imela koncem leta 1909 denarnega prometa K 83.116.121-11
upravnega premoženja K 20.775.510-59

obrestuje hranilne vloge po 4 1/2%

brez vsakega odbitka rentnega davka, katerega plačuje posojilnica sama za vložnike.

Sprejema tudi vloge na tekoči račun v zvezi s čekovnim prometom in jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Stanje hranilnih vlog nad K 20.000.000

Posojuje na zemljišča po 5 1/2% z 1 1/2% na amortizacije ali pa po 5 1/4% brez amortizacije; na menice po 6%.

Posojilnica sprejema tudi vsak drugi načrt glede amortizovanja dolga.

URADNE URE: vsak dan od 8.—12. in od 3.—4. izven nedelj in praznikov.

Telefon št. 185.

Poštna hranilnica račun št. 828.405.

Usojam si vljudno opozoriti, da sem prevzel
glavno zastopstvo „Prve češke“ življenske zavarovalnice.

Nadalje opozarjam, da preskrbujem kulantno

vsakovrstna posojila in kredite

kakor: trgovske, stavbne, hipotekarne, uradniške in menične kredite.

Leo Franke, Ljubljana, Kongresni trg 6, I. nadstr.

„Trgovsko-obrtna banka v Ljubljani“

registrovana zadruga z omejenim jamstvom

Uradni prostori: Šelenburgova ulica št. 7, nasproti glavne pošte.

Sprejema vloge na knjižice ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga po 4 1/2%; rentni davek plačuje zadruga sama. — Sprejema vloge na tekoči račun; na zahtevo dobi stranka čekovno knjižico. — Daje posojila na najrazličnejše načine. — Ravnotam menjalnice: zamenja tuj denar, prodaja vsakovrstne vrednostne papirje, srečke itd. Nakazila v Ameriko. — Eskomptira trgovske menice. — Preskrbuje vnovčenje menic, nakaznic, dokumentov itd. na vsa tu- in inozemska tržišča. — Izdaja nakaznice.

Vsa pojasnila se dobe bodisi ustmeno ali pismeno v zadrugi pisarni.

Uradne ure vsak dan dopoldne od 9. do 12., popoldne od 3. do 5.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI.

Delniška glavica:
K 5.000.000.—

Stritarjeva ulica šte. 2.

Rezervni zaklad:
K 450.000.—

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po 4 1/2% čiste. — Kupuje in prodaja vrednostne papirje vseh vrst po dnevnih kurzi.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu in Sarajevu.

Dolžnost

vsakega Slovenca je, da sklene zavarovalno pogodbo bodisi za življenje, ali pa proti požaru le pri slovanski banki »SLAVIJA«.

Podpirajmo torej domač slovanski zavod, da more nalogo, ki si jo je stavil, izpolniti v najširšem obsegu.

„SLAVIJA“ vzajemno zavarovalna banka v Pragi

je največji slovanski zavarovalni zavod v Avstriji.

.. Ogromni rezervni fond K 48.812.797.— jamčijo za popolno varnost. ..

Banka „SLAVIJA“

ima posebno ugodne in prikladne načine za zavarovanje življenja.

Banka „SLAVIJA“

razpolaga z najcenejšimi ceniki za preskrbljenje za starost, za slučaj smrti roditeljev, za doto otrokom.

Banka „SLAVIJA“

razdeljuje ves čisti dobiček svojim članom.

Banka „SLAVIJA“

je res slovanska zavarovalnica z vseskozi slovansko-narodno upravo.

Banka „SLAVIJA“

gmotno podpira narodna društva, organizacije in prispeva k narodnim dobrodelnim namenom.

Banka „SLAVIJA“

stremi za izboljšanjem in osamosvojitvijo narodnega gospodarstva.

Vsa pojasnila daje drage volje

generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani.

Slovenci!

Oklenimo se z vsemi močmi gesla: »Svoji k svojim!«

Osamosvojimo se na narodno-gospodarskem polju!

Ne podcenjujmo se! Bodimo odločni, mladenost, obzirnost in nedoslednost, ki se čim huje nad nami maščujejo, morajo izginiti. Osvobodimo se tujega jarma!

.. Največji, najvarnejši slovenski denarni zavod.

Mestna hranilnica ljubljanska

LJUBLJANA, Prešernova ulica šte. 3.

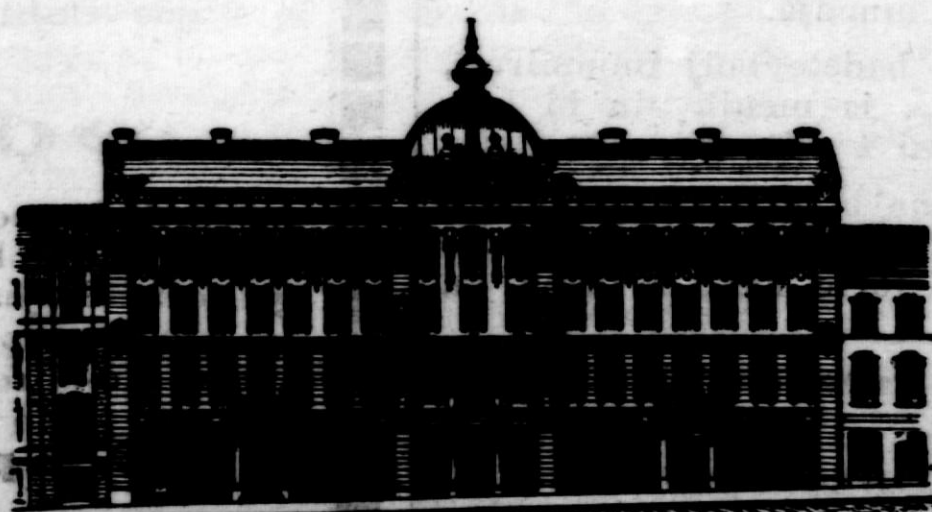
.. Največji, najvarnejši slovenski denarni zavod.

Denarni promet do 31. decembra 1909 nad 518 milijonov kron.

Obstojećih vlog nad 38 milijonov kron.

Rezervni zaklad nad 1 milijon kron.

Za varnost vložnega denarja jamči zraven rezervnega zaklada še mestna občina ljubljanska z vsem premoženjem in z svojo močjo. Izguba vložnega denarja je nemogoča, ker je po pravilih te hranilnice, potrjenih po c. kr. deželni vladi, izključena vsaka spekulacija z vloženim denarjem. Vloge se sprejemajo vsak dan in se obrestujejo po 4 1/2% brez odbitka; nevzdržane obresti se pripisujejo vsakega pol leta h kapitalu. Sprejema

vložne knjižice drugih denarnih zavodov kot gotov denar.

Posola na zemljišča po 5% obresti in proti amortizaciji po najmanj 1/4% na leto. Daje posojila na menice in vrednostne papirje.

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnice, v podpiranje slovenskih trgovcev in obrtnikov pa kreditno društvo.